

HANS KRISTIANSEN

Fiskeren

Han rusler ved elven
en sommernatt lang,
så mutters alene
med snøre og stang,
mens regntåken henger fra fjellet.

Der svirrer i luften
hans svaiende pisk . . . .
Han kaster sin flue
i håp om en fisk,
og knirker så smått med sin snelle.

Og fluen er en Zulu,
en Silver Zulu,
men fisken er innmari
vrien og lur du,
den nekter aldeles å bite.

Men fiskeren fisker.
For dypt i en kulp
som svartner imot ham
med silder og skvulp,
der står kanskje auren, må vite.

Det freser i snadden,
det kommer visst regn . . . .
Han går bort i skogen
og finner en stein
og lytter til suset i natten.

Han roter i lommen,
— der fant han en kveil.
Han karver og tenner
med sotet negl,
og luner seg litt under hatten,

mens elven fanger
hans tankes ring
og lager et skummende
ingenting
og fører det bort med strømmen.

All verden er blitt ham
så underlig fjern,
han sitter og passer
en durende kvern,
alene med fiskerdrømmen.

Han drømmer som bare
en fiskermann kan,
han er i sitt Silver-
og Zululand,
langt bortenfor bilen og byen,

han er i et dulmende
moderfang,
og rundt ham suser
Nirvanas sang,
fra skogen og elven og skeyen.

— Der slutter visst regnet.
Han går fra sitt ly.
Snart står han tålmodig
og kaster på ny,
og knirker så smått med sin snelle.

Han rusler langs elven.
Han vader en bekk.
Der oppe ved fosshølen
skumrer han vekk
i skodden som henger fra fjellet.

